

менили няколко думи, пожелал^е му 'добър път' и отминал с конницата си.

На 50 крачки подир потерата Грозев срещнал някакъв си конник, българин, облечен с потури, с фес, държащ чадър над главата си. Грозев без да подозира нещо, спокойно отминал пътника дори не го погледнал в очите. Но той чул глас:

— Бай Грозев, на добър час! Грозев бил приятел и съчувственик на Левски. Той се извърнал, втренчил се в пътника. Що да види — Васил Левски! Тръпки го побиват по гърба.

— А бе какво правиш? Бивали да се излагаш толкова? Ам че ей сега ще те арестуват.

— Не се безпокой; сега пътя е най чист. Нисой нема да се усъмни в мене. Всеки мисли, че Левски се крие в миша дупка.

И Левски набързо разправил на Грозева, що е вършила страшната потеря в Карлово.

— Щом потегли Исмаил ага с хората си и аз тръгнах с него, както виждаш. Ако пътувах сам, всеки стражар по пътя щеше да ме спира и разпитва. Сега съм спокоен.

— Нима ще влезеш в Пловдив с потерата? запитал безпокойно Грозев.

— Непременно; дори ще се смеся с конницата. Сбогом, че дружината заминава, усмихнато рекал Левски, подал ръка и бутнал коня.

След няколко минути Грозев, като се нзкачил на височинката, се обвърнал и видел, че при село Чукурлии турците отседнали и развеждали конете